

Chăm Mẹ...

Duyên Trần

Ngày đó, em mới bước qua tuổi 20, còn mẹ thì 60... Mẹ chuyển bệnh nhanh như cơn lốc, ngày đó, em và chị em còn đang ở SG, sau ngày lịch sử sang trang, các trường Đại học đang rục rịch kêu gọi các sinh viên trở lại trường, chị em lúc đó đang học đại học sư phạm, khoa Lý - Hoá, năm cuối, chuẩn bị ra trường...Em không biết Mẹ bị bệnh, Mẹ có thể vất vả hơn một chút với “tình hình mới”, như mọi người khác trong giai đoạn này, em cũng an tâm phần nào vì có gia đình anh Hai ở cách nhà Cha Mẹ chỉ vài căn nhà...cho đến khi em nhận được tin Mẹ bệnh, em bàn với chị, chị sắp ra trường rồi, em còn lâu, chị ở lại tiếp tục...chờ ngày ra trường, để em về với Mẹ...

Về đến nhà, một thị trấn nhỏ xíu, cách Nha Trang 60km, căn nhà sát đường Quốc Lộ, cánh cửa sắt đóng im ỉm... Em gọi, “*Cha ơi, Mẹ ơi, con về nè...*” Em nghe tiếng nặng nề nhọc chống lên sàn nhà, cửa mở, Cha đứng đó, bộ đồ bà ba trắng đã ngả màu, mặt mày râu ria, ánh mắt mệt mỏi, hai cây nạng kẹp dưới nách, Cha bị gãy chân trong một tai nạn xe, cũng hơn ba năm rồi... Cha cười, em khóc, ôm Cha...

- Ừ con về rồi, tốt, Mẹ bị bệnh, nằm ở phòng phía sau cho yên tĩnh, con về với Mẹ...

Em chạy ào ra phía sau, em không nghĩ tình hình tệ đến vậy, em nghe Cha kể lại, từ khi biết tin anh Tư em bị bắt đi tù, người ta gọi bằng từ hoa mỹ là đi... học tập cải tạo, anh là Thiếu tá, Quân đội VNCH... Mẹ buồn lắm, Mẹ nói anh hiền lành quá mà, trai thời chiến, ai mà chẳng đi lính, anh học trường Võ bị Đà Lạt... Mẹ cứ lo, liệu anh có sống nổi với đời sống trong hoàn cảnh lao tù... Nỗi buồn, nỗi lo làm Mẹ không ăn, không ngủ, cho đến một ngày, Mẹ không còn ngồi dậy được... Vậy là em trở thành người chăm nuôi Mẹ, “*y tá chích thuốc theo toa bác sĩ*” cho Mẹ...

Mẹ nằm trên giường, ốm nhom, yếu ớt, nhỏ xíu, ở nhà lúc đó có Cha và thằng em 15 tuổi...Cha ở nhà trên, Mẹ ở căn phòng nhỏ phía sau...Cha mỗi ngày chục lần chống nạng xuống thăm Mẹ, đường đi xuống thăm Mẹ phải xuống cả 7-8 bậc tam cấp, Cha đã bị gãy chân, phải đi nạng, em sợ Cha bị té nữa thì khổ lắm, em nói, thôi, Cha ở nhà trên đi, thỉnh thoảng, con lên dìu Cha xuống thăm Mẹ, Cha xuống bậc tam cấp một mình, con sợ lắm...

Thằng em 15 tuổi của em thì mặt lăm lăm lì lì, không nói gì, thỉnh thoảng lại ra gốc dừa sau phòng Mẹ nằm, ngồi khóc thút thít...nó thương Mẹ lắm, nhưng không biết phải làm gì để cứu Mẹ, ngoài việc hàng ngày, nó lái chiếc Brigestone ra Nha Trang, chở ông bác sĩ già vào khám cho Mẹ, khám xong, kiểm tra lại toa thuốc, có khi điều chỉnh đôi chút, thêm, bớt thuốc hoặc thay đổi liều lượng...rồi nó chở Bác Sĩ về lại Nha Trang, đoạn đường hơn 60 km, gập ghềnh, quanh co...không tốt như bây giờ đâu. Bác sĩ cho Mẹ uống nhiều thuốc, có cả thuốc chích, thằng em của em phải rất kỹ công mới mua đủ thuốc...

Công việc chăm Mẹ của em là nấu cháo cho Mẹ, đút Mẹ ăn, cho Mẹ uống thuốc, chích thuốc, theo toa Bác sĩ, mỗi lần cho Mẹ ăn hoặc uống thuốc, em đỡ Mẹ lên, ôm Mẹ trong vòng tay, em dỗ dành Mẹ như em bé, em nâng niu Mẹ, ôm chặt Mẹ...như cứ sợ Mẹ tan biến mất...chế độ ăn của mẹ không được cho muối, nước mắm, lạt nhách, khó ăn lắm, đôi khi, Mẹ thều thào, cho Mẹ thêm chút muối đi con, lạt quá, mẹ nuốt không nổi...em lại dỗ Mẹ, ráng lên đi Mẹ, con cũng có nêm chút muối rồi, Mẹ ráng mau khỏe...bà ngoại ngày nào cũng qua thăm Mẹ...Em lau mình cho Mẹ hàng ngày, mỗi khi Mẹ hơi tỉnh táo một chút, em kể chuyện lung tung cố làm cho mẹ cười...

“Sự nghiệp” chăm Mẹ của em chỉ được hơn ba tháng, khi biết mình có thể không qua khỏi, Mẹ lại lo sợ sẽ không còn dịp gặp lại anh Tư, Mẹ sợ bỏ Cha ở lại một mình...Mẹ cố gắng ăn...Thuốc đắng cách mấy Mẹ vẫn cố nuốt...Nhưng rồi, Mẹ như ngọn đèn sắp cạn dầu...sợi tim đèn mỏng manh, nhúng xuống bầu đựng dầu, dầu cạn dần, ngọn lửa cháy lay lắt, ngọn lửa yếu ớt, ngọn lửa chập chờn, ngọn lửa âm ỉ...rồi dầu cạn khô...lửa tắt...Mẹ bay lên trời trong vòng tay em...không mặt Mẹ nhỏ xíu, nhẹ nhàng, thanh thản, xong nợ đời, hết buồn đau...nỗi buồn đau chuyển hết cho em, cho Cha, cho những người thân yêu còn lại...

Lần đầu tiên, em thấy em, thấy Cha, thấy anh chị em, lạ lắm, ngỡ ngác, bàng hoàng, choáng váng...trong chiếc áo tang, vành khăn trắng trên đầu. Em vừa bước qua tuổi 20...

Anh năm nay 78 tuổi, còn được “chăm” mẹ, rửa chân cho Mẹ, cái hạnh phúc to lớn đó, em đã không còn từ thừa 20.

Sau này, nghĩ lại, em thấy mình vẫn còn hạnh phúc hơn nhỏ bạn rất thân của em, em có Mẹ được 20 năm, được chăm sóc Mẹ trong những ngày cuối đời, còn nó, bạn em, nó chỉ biết mẹ qua bức hình trên bàn thờ, và, như nó nói “*Thấy Mẹ qua đáng ngọạ*”...

Ôi, Mẹ ơi...

Rửa chân cho Mẹ

Bùi Năng Phán

Tôi năm nay 78 (Mậu tý) đang chăm nuôi mẹ 96 (Canh ngọ). Hai mẹ con đều "khoẻ mạnh" hay ít ra mình "cho là" như thế, chứ tuổi này rồi thì ai mà không bệnh tật kia. Khi cha mẹ già yếu, con cái chăm sóc, lo cơm ăn áo mặc, thuốc men đầy đủ, đối với tôi như vậy là được. Nhưng thực ra chưa đủ. Người già không thực sự cần vật chất hay tiện nghi. Nhu cầu của họ đơn giản hơn nhiều, họ muốn cảm thấy mình vẫn còn hữu ích, còn tự lo cho mình được, và người thân vẫn còn lui tới.

Một hôm có việc vắng nhà, trước khi đi tôi lo cơm canh và đồ ăn sẵn để trên bàn. Chiều về thấy mẹ đứng chờ ngoài cổng. Mọi thứ trên bàn còn nguyên. Tôi hỏi mẹ sao không ăn? Mẹ nói: có đói đâu mà ăn. Mỗi ngày, sau bữa ăn tôi rửa chén đĩa xong bỏ xuống bồn để cho mẹ... rửa, đó là việc mẹ vẫn làm từ hơn 90 năm qua. Thỉnh thoảng tôi để mẹ nấu cơm, lần nào mẹ cũng nấu cả ký thay vì một chén gạo, thịt kho vài lạng với ba thìa muối, rau luộc nguyên bó cả gốc thay vì một cây.

Đôi khi tôi cần nhân thì mẹ nói: để ăn bữa tối luôn, gốc rau có nhiều chất xơ, thịt kho mặn để tủ lạnh ăn dần lâu hư. Sáng nào đi lễ về mẹ cũng ghé mua bó rau, chỉ vì thấy nó tươi ngon. Đúng ra tôi không nên bực mình, vì cái thời của mẹ "ăn no mặc ấm" là hạnh phúc, "tích cốc phòng cơ" là khôn ngoan. Vả lại không ai bắt lỗi người sai vì thiện ý.

Khổng Tử nói: “*Nuôi được cha mẹ chưa phải là Hiếu*”. Bởi lẽ, nếu chỉ dừng lại ở việc cung cấp vật chất, tiện nghi thì việc nuôi dưỡng ấy chẳng khác gì chăm sóc con thú cưng. Điều làm nên đạo hiếu không phải chỉ là nuôi, mà là kính. “*Giữ được sự ôn hoà, vui vẻ với cha mẹ mới là điều khó.*” Mẹ tôi có lần nói: - Những người già không đi lại được nữa, thì họ chỉ còn có “ba chờ”: Chờ người đến thăm, chờ bữa ăn và chờ chết. Chết thì không ai tránh được, ăn thì già rồi không cần bao nhiêu, chỉ còn mong mỗi lâu lâu có người ghé thăm.

Bạn là người hạnh phúc khi còn được chăm sóc cha mẹ già. Họ cần sự hiện diện của bạn. Hãy dành thời gian ở bên họ ngay bây giờ, khi bạn còn có thể.

Mỗi lần rửa chân cho mẹ, tôi nấn ná hàng giờ, bởi không biết mình sẽ còn được "rửa" bao lâu nữa.